

ΤΟΜ. Α.

ΦΥΛΛ. 2.

Η ΠΑΝΔΩΡΑ.

Ο ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ.

(Ίδ. Φύλλ. 1.).

Μίαν δὲ ὥραν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ροδί-
νου, ὁ Νικολὸς ἐμβῆκε πάλιν ἀκροποδητὶ εἰς τὸν
κοιτῶνα τοῦ κόμης. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ τὴν ἡμέ-
ραν αὐτὴν ἤκουσεν ἄκραν ἡσυχίαν, ἐξῆλθεν ὁμοίως διὰ νὰ μὴ τα-
ράξῃ τὸν ὕπνον του. Τρεῖς ἐπανελάβε τὸ αὐτὸ κατὰ
διαλήψιν ἡμισείας ὥρας· τέλος δ' ἐκπλαγεὶς διὰ τὸν
μακρὸν τοῦτον ὕπνον, ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην,
ἤγειρεν ἐλαφρῶς τὰ παραπετάσματα, καὶ ποῖα ὑπῆρ-
ξεν ἡ ἐκπληξίς του, ὅταν εἶδεν ὅτι τὰ προσκεφάλαια
ἐκρυπτον τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀσθενοῦς, ποῖα δὲ ἡ φρί-
κη του ὅταν μακρύνας αὐτὰ εἶδεν ὅτι ὁ γέρων ἦτον
νεκρὸς, καὶ αἷμα ἐμίαινε τὸ πρόσωπόν του καὶ τὴν
σινδόνην του!

Τόμος Α.

— Ὁ κόμης! ἔκραξεν ὁ πιστὸς ὑπηρέτης, τρέ-
χων ἔξω τοῦ κοιτῶνος ὡς μανιώδης καὶ ἀποσπῶν
τὰς λευκὰς τρίχας του. Ὁ κόμης Ναννέτος! Βοηθή-
σατε! ἀπέθανεν ὁ κόμης Ναννέτος.

Αἱ ἄγριαι αὗται κραυγαὶ εἴλκυσαν τοὺς ἐκπε-
πληγμένους γείτονας, καὶ ἡ ἀπαίσιος ἀγγελία ἀπὸ
στόματος εἰς στόμα διεδόθη ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ εἰς
ὅλον τὸ Ἀργοστόλιον, ὅπου ὁ γέρων κόμης ἠγαπᾶτο
καὶ ἐτιμᾶτο ὡς παλαιὸς πατριάρχης. Τὸ πλῆθος ὅλον
τεθλιμμένον συνέβρευσεν πρὸς τὴν νεκρικὴν οἰκίαν, καὶ
διάφοροι μεταξὺ αὐτοῦ ἐκυκλοφόρουν φῆμαι· κατὰ
τοὺς μὲν ἀποπληξία ἐπέφερε τὸν αἰφνῆδιον τοῦ κό-
μητος θάνατον, κατ' ἄλλους ληστὰι ἐλθόντες τὴν νύ-
κτα τὸν ἐθανάτωσαν, καὶ ἤρπασαν ἀπὸ τοῦ ταμεῖον
του μεγάλην χρημάτων ποσότητα.

Μεταξὺ τῶν πρώτων ἀφιχθέντων ἦτον καὶ ὁ συμ-
βολαιογράφος Τάπας, ὅστις, ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλμα-
τός του, εἶχε τὸ πλεονέκτημα νὰ πληροφορῆται συ-
φύλλ. 2.

νήθως πρό τῶν λοιπῶν ὄλων ὅσα συνέβαινον ἐντὸς τῆς πόλεως καὶ τῆς νήσου. Παραγκωνίζων τοὺς ἐπὶ τῶν κλιμάκων συσσωρευομένους, τοὺς ἀναβαίνοντας καὶ τοὺς καταβαίνοντας, εἰσῆλθε μετὰ σπουδῆς εἰς τὸν θάλαμον ὅπου ἔκειτο ὁ νεκρός. Φαίνεται δὲ ὅτι τὸ οἰκτρὸν θέαμα τῆς σεβασμίας ἐκείνης μορφῆς, πελιδνῆς ἤδη, διεστραμμένης ὑπὸ τῆς ἀγωνίας, καὶ ὅλης καθημαγμένης, ἐκίνησε βίαια καὶ εἰς τοῦ Τάπα τὴν καρδίαν αἰσθήματα, ὡς καὶ εἰς ὄλων τῶν περιεστώτων, καὶ εἰς αὐτὴν μάλιστα βιαιότερα· διότι ἂν ὄλων τὰ βλέμματα δὲν ἦσαν προσηλωμένα εἰς μόνην τὴν νεκρικὴν κλίνην, ἦτον ἐξολον νὰ ἰδῇ ἕκαστος τὸ πρόσωπον τοῦ συμβολαιογράφου γενόμενον διὰ μιᾶς ὥχρον ὡς αὐτὸ τοῦ νεκροῦ. Ἀλλὰ ταχέως ἐνίκησε τῆς λύπης του τὴν ὁρμήν, καὶ ἀναλαβὼν τὴν ὄψιν καὶ τὴν σοβαρότητα τῶν χαρακτήρων του, ἔσυρε μ' εὐσεβῇ χεῖρα τὴν σινδόνην τῆς κλίνης, καὶ ἐκάλυψε τὸν νεκρὸν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν· ἔπειτα δὲ ἐκάλυψε κατὰ μέρος τὸν ὀλοφυρόμενον Νικολόν.

— Κάρο, τῷ εἶπε, βέκιος ἦτον ὀπόθερος· ἕνα κόλπο ἀποπληξίας μᾶς τὸν ἐπῆρε. Αἱ! τί ὠφελοῦν τὰ δάκρυα; μὴ γὰρ θὰ τὸν ἐξυπνήσουν; Σήμερα ἐτούτος, αὐριο ἐγὼ, μεθαύριο ἡ ἀρεντιά σου. Τέτοιος εἶν' ὁ ἄνθρωπος. Σάν σαπίση, πέτα τον. Μὲν τώρα, κάρο, τί τοὺς θέλεις ἐτούτους ἐδῶ καὶ μὲ τοὺς ἐμάζωξες; Πρέπει νὰ ἔχουμε καὶ κομμάτι ρισπέττο γιὰ τὸν πεθαμμένο, κοσπέττο! Τὴν ἀνάπαυσι ἐπῆγε νὰ εὖρη ὀπόθερος εἰς τὸν ἄλλον κόσμον. Δὲν πρέπει γιὰμὰ νὰ τὸν κάμωμ' ἐδῶ τοῦ κόσμου τὸ σπεττάκολο. Κλείτε τὴν θύρα, τζοῖα μου, καὶ βγάλε τους ἐξῶ ὡς νὰ ἔλθουν οἱ παπάδες, τὸ καλὸ ποῦ σοῦ θέλω, νὰ τὸν σηκώσουμε χωρὶς βοή καὶ χωρὶς ταραχὴ, καθὼς ἔζησεν ὅλην του τὴν ζωὴν.

Ὁ πιστὸς ὑπηρέτης προθύμως πειθόμενος εἰς τοὺς λόγους τοῦ συμβολαιογράφου, συμφώνους μὲ τὴν διὰ θεσιν τῆς ἰδίας του θλίψεως, ἥτις σιγὴν ἐπεζήτη καὶ ἡσυχίαν ἐπίσης, παρεκάλεσε τοὺς παρευρισκομένους νὰ μακρυνθῶσι, καὶ ἤρχισεν ὁ κοιτὼν νὰ κενοῦται ὅταν εἰσώρμησεν ὡς ἐξῶ ὀρενῶν ὁ Βοράτης, καὶ ὀλοφυρόμενος ἐρρίφη ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐνηγκαλίσθη τὸν ἐγκατακαλυμμένον νεκρὸν, καὶ κατεφίλει τὸ ἄμορφον σῶμα. Ὁ Τάπας τότε πλησιάσας εἰς τὸ οὖς τοῦ ὑπηρέτου, τῷ εἶπε λέξεις τινάς, καὶ ὁ Νικολὸς προσελθὼν πρὸς τὸν Βοράτην, τὸν ἔλαβεν ἐκ τοῦ βραχίονος, καὶ ἐπροσπάθει διὰ πειθοῦς καὶ δι' ἐλαφρᾶς βίας νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀπελπισίας του. Ἀλλ' ὁ Βοράτης ἐπέμεινεν ὡς ἄνθρωπος οὗ ἐπέθετο ὁ νοῦς, ἀλλ' οὐχὶ ἡ καρδιά.

— Ἀφες τοῦλάχιστον νὰ ἰδῶ ἅπαξ ἀκόμη τοὺς σεβαστοὺς χαρακτήρας του, ἀνέκραξεν. Ἡ τελευταία λέξις του ἦτον βεβαίως εὐχὴ πρὸς ἐμέ. Ἀφες νὰ τὴν λάβω ἐπὶ τῶν νεκρῶν του χειλέων.

Καὶ ὅλος τρέμων ἀνέσυρε τὴν σινδόνην ἥτις ἐκρυπτε τοῦ κόμητος τὴν μορφήν. Ἀλλὰ μόλις ἐγείρας αὐτήν, ἔμεινεν ὡς ἐμβρόντητος.

— Τὸν ἱατρὸν, ἐκραξε· τρέξατε εἰς τὸν ἱατρὸν.

— Τὸν ἱατρὸν; εἶπεν ὁ Τάπας. Τί τὸν θέλεις τὸν ἱατρὸν; Μήτε ζωὴ ἔχει μήτε πνοή· ἀπόθανε, πό-
τερο ἀμείκο· καλένας δοτόρος δὲν τὸν ἀναττήνει πλέον.

— Τὸν ἱατρὸν, ἐκραξε πάλιν ὁ Βοράτης τρέχων πρὸς τὴν θύραν. Ἀμέσως, φέρετέ τον ἀμέσως!

— Ἀφῆτε, εἶπεν ὁ Τάπας μὲ τόνον φωνῆς ἐκκράζοντα οἶκτον. Δὲν βλέπετε; ἡ λύπη τὸν ἐσκότισε· Κόπιατε, κάρο Βοράτη, κόπιατε ἐξῶ, νὰ κλειδῶσωμε τούτην τὴν κάμερα. Δεῖξου φρόνιμος ἄνθρωπος· ἐδῶ μόνον τὸν νοῦν σου θεὰ χάσας καὶ τὴν ὑγεία σου. Κόπιατε, κάρο.

Ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν στιγμήν δύω τῶν παρευρισκομένων, οἵτινες εἰς τὴν πρώτην κραυγὴν τοῦ Βοράτου εἶχον ἤδη ἐξέλθει διὰ νὰ ἐκπληρώσωσι τὴν ἐντολήν του, εὐρόντες ἕνα τῶν ἱατρῶν διερχόμενον ἐμπρὸς τῆς οἰκίας, τὸν εἰσήγαγον εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ πένθους.

Ὁ δὲ Τάπας, ἅμα τὸν εἶδε, κατεβίβασε τὰ διοπτρα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του, ὅπερ ἔπραττεν ἢ ἐκ προθέσεως ὅταν εἶχε νὰ κρύβῃ τινὰ ἰδέαν, ἢ αὐτομάτως ὅταν δυσηρεστεῖτο. Ἀλλὰ τίς εἶχε τὸν νοῦν εἰς τὸν Τάπαν;

— Ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Βοράτης, ἔμαθες ὅτι ἀπέθανεν ὁ ἀγαθὸς γέρον μας. Πλησίασε, ἐξοχώτατε, εἰπὲ, τί σέ φαίνεται; ἀπὸ τί ἀπέθανε.

— Κόλπο, κοσπέττο! ἀνέκραξεν ὁ Τάπας· ποῖος ἔμπορεῖ ν' ἀμφιβάλλῃ; φοβερὸ κόλπο ἀποπληξίας!

— Ἐχω τὴν ἀμφιβολίαν μου, ἀπεκρίθη ὁ Βοράτης. Ἀφῆτε τὸν ἱατρὸν νὰ εἰπῇ.

Ὁ ἱατρὸς ἐπλησίασε τότε τὸν νεκρὸν. Ἐφάνη δὲ ἡ πρώτη του ὄψις ὅτι κατέπληξε καὶ αὐτὸν, ὡς εἶχε καταπλήξει καὶ τὸν Βοράτην, καὶ αὐτὸν τὸν Τάπαν. Μετὰ ταῦτα τὸν παρατήρησε προσεκτικώτερον, ἤγγισε μὲ τὴν χεῖρα τὸν τράχηλόν του, ἐψηλάφισε τοὺς ἀδένους, καὶ σείσας τὴν κεφαλὴν,

— Σιὸρ Νικολό, εἶπεν, εἰδοποιεῖσατε τὴν ἀστυνομίαν νὰ ἔλθῃ.

— Περὶ μπάκο τί κουδέντες! ἀνέκραξεν ὁ Τάπας. Τὴν ἀστυνομίαν! Δὲν τὸν ἀρῆνετε νὰ τὸν θάψουν μὲ τὴν ἡσυχίαν του τὸν χριστιανό; μὴ θὰ τὸν πᾶτε καὶ στὴν κρίσι σάν τοὺς Φαραὼ τῆς Αἰγύπτου;

Ὁ ὑπηρέτης ἐδίστασεν. Ἀλλ' ὁ ἱατρὸς ἐπέμεινεν ἐντόνως.

— Σὲ καθιστῶ ὑπεύθυνον, σιὸρ Νικολό, εἶπεν· εἰδοποίησε ἀμέσως τὴν ἀστυνομίαν.

Μετὰ δύω λεπτά, ἐφ' ὧν ὁ ἱατρὸς ἤξηκολούθησε σιωπηλῶς τὰς ἐρεῦνας του, εἰσῆλθεν ὁ ἀστυνόμος μετὰ τοῦ ἀνακριτοῦ.

— Κύριοι, τοῖς εἶπεν ὁ ἱατρὸς, ὁ κόμης Ναννέτος ἀπέθανε, κατὰ τὴν γνώμην μου, ἀπὸ θάνατον οὐχὶ φυσικὸν ἀλλὰ βίαιον. Ἐκτελέσατε τὰ τῶν καθηκόντων σας.

— Καὶ εἰς τί στηρίζετε τὴν γνώμην σας, ἐξοχώτατε; ἐρώτησεν ὁ ἀστυνόμος τὸν ἱατρὸν.

— Ἡ συμπίεσις τοῦ φάρυγγος, ἀπεκρίθη, δεικνύων διὰ τῆς χειρὸς τὰ ἀπαριθμούμενα, αἱ μελαναὶ τοῦ τραχήλου κηλίδες, ἡ ἐξοίδησις τῶν ἀδένων καὶ ἀμυγάλων, ἡ ἐξόγκωσις τῶν ὀφθαλμῶν, ἡ συστολὴ τῶν μυόνων τοῦ προσώπου, ἡ σπασμωδικὴ συστροφή τῶν ἄκρων, καὶ ἡ αἰμορραγία αὕτη, ἀποτέλεσμα ῥήξεως τῆς σφαγίτιδος φλεβῆς, ἀποδεικνύουσιν ἀναμφισβητήτως ἀποπνιγμὸν βίαιον.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ ἱατροῦ καὶ αἱ φοβοραὶ ἀναπτύξεις ἐφ' ὧν τὴν ἐστήριξε, βαθεῖαν ἀπειτέλεσαν ἐντύπωσιν ἐπὶ τῶν παρεστώτων, πρὸ πάντων δὲ ἐπὶ τοῦ Βοράτου, ὅστις ἐκάλυψε μὲ τὰς δύω του χεῖρας τὸ πρόσωπόν του, καὶ ἀδυνατῶν ν' ἀντιπαλαίσῃ πρὸς τὴν βίαν τῶν αἰσθημάτων του, ἡτθάνθη τὰς δυνάμεις του ἐκλειπούσας, καὶ ἔπεσε λειποθυμῶν καὶ ὡς νεκρὸς πλησίον τοῦ νεκροῦ φίλου του. Ὁ Τάπας ἐπεμελήθη τότε ἀμέσως νὰ σταλῇ ὁ ἀσθενὴς εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ ἐπικαλεσθεὶς καὶ τοῦ ἱατροῦ τὴν συγκατάθεσιν, παρήγγειλε μετὰ ριλαδέλφου σπουδῆς νὰ ῥιφθῇ εὐθὺς εἰς τὴν κλίνην του.

Εἶχε δὲ καὶ αὐτοῦ, φαίνεται, βιαίως συγκινήσει τὴν καρδίαν τὸ οἰκτρὸν θέαμα, διότι τὰ χεῖλη του ἦσαν λευκὰ ὡς κήρινα.

— Περὶ μπάκο, εἶπεν ἅμα ἐξῆλθεν ὁ Βοράτης ὁποῖος ἔχει τοῦ Κόντε Ναννέτου τὸ βιός, πρέπει νὰ κέρνῃ καλὰ τὰ μέτρα του. Βέκιος κ' ἄρξωστος, χωρὶς ψυχὴ γεννητὴ νὰ τὸν φυλάγῃ, κάθεται μὲ τὸν γέρο—Νικολὰ μονάχος εἰς τὴν ἄκρα τοῦ κόσμου. Κοσπέττο! δὲν εἶναι στραορδινάριο ἂν ἐμπεῖχαν δύω μπιρκόνιοι τὴν νύκτα καὶ τὸν σπεδίρισαν. Ἡ θάλασσα εἶν' αὐτοῦ πέρα. Οἱ φονιάδες θὰ βγῆκαν ἀπὸ κἀνένα καράβι, καὶ τώρα τὰ πρίμαραν τίς ξέρει διὰ ποῦ. Ἀμε κάθου γύρευε!

— Τοῦλάχιστον τὸ καθήκόν μας εἶναι, Κύριε Τάπα, εἶπεν ὁ Ἀστυνόμος, νὰ ζητῶμεν ἕως οὗ νὰ εὕρωμεν.

Ἐπειτα δὲ προσεκάλεσεν ὅλους τοὺς θεατὰς πλὴν τοῦ ἀνακριτοῦ, τοῦ Τάπα, τοῦ ὑπηρετοῦ καὶ τοῦ ἱατροῦ, νὰ ἐξεέλθωσι, καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν τελευταῖον τοῦτον τὸν ἠρώτησεν ἂν δὲν ἦτον δυνατόν νὰ ἐλαιοθυμήσεν ὁ κόμης διὰ νυκτός, καὶ τότε πεσόντα ἐπ' αὐτοῦ τὰ προσκεφάλαια νὰ τὸν ἀπέπνιξαν. Ἡ ἀπάντησις τοῦ ἱατροῦ ἦτον ὅτι ἡ ἐκφοράσις τοῦ προσώπου καὶ τῶν μελῶν ἡ θέσις ἀπεδείκνυον ἀγῶνα σφοδρὸν καὶ οὐχὶ αἰφνῆδιον θάνατον συμβάντα ἐν μέσῳ λειποθυμίας. Ὁ γέρον Νικολὸς προτκληθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ, ἔθεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ νεκροῦ τὰ προσκεφάλαια εἰς ἣν θέσιν τὰ εἶχεν εὕρει ὅτε πρῶτον εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα, καὶ παρατηρήθη ὅτι ἦτον ἀδύνατον νὰ πέσῃ κατ' ἐκεῖνον τὸν τρόπον ἡ κεφαλὴ αὐτομάτως, ἀλλ' ὅτι ἀναγκασίως πρέπει νὰ ἐτέθη καὶ νὰ ἐκρατήθῃ βιαίως ἐκεῖ.

Ὁ ἀστυνόμος ἀπεκάλυψε μετὰ ταῦτα τὸν νεκρὸν ἐντελῶς. Ἡ σινδόνη ἦτον ἐσχισμένη εἰς ῥάκη παρὰ τοὺς πόδας του. Ἐρωτηθεὶς περὶ τούτου ὁ ὑπηρετής, ἀπήντησεν ὅτι τὴν εἶχε στρώσει νέαν ἂφ' ἐσπέρας τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Ἦτον ἄρα προφανὲς ὅτι τὴν ἐσχισεν ὁ πάσχων ἐπὶ τῆς ἀγωνίας του.

Μετὰ ταῦτα ὁ ἀστυνόμος ἤρχισε τὴν ἐξέτασιν τῶν σκευῶν. Ἐπὶ κἀνενὸς δὲν ἐφαίνετο ἵχνος παραβιάσεως. Λαβὼν δὲ τὰς κλεῖδας ἀπὸ τὸν Νικολόν, ἠνέωξε τὰ συρτάρια τοῦ γραφείου, καὶ εὗρεν εἰς αὐτὰ ποσότητα ὡς χιλίων διστῆλων εἰς διάφορα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ νομίσματα. Ὁ Τάπας παρουσιάσας τότε γενικὸν ἐπιτροπικὸν τοῦ κόμητος Γερασίου, ἀνεψιοῦ τοῦ ἀποθανόντος, καὶ ἐκ περισσοῦ ἀκόμῃ καὶ γενικὴν διαθήκην τοῦ γέροντος, συντεταγμένην ἕνα μῆνα πρὸ

τοῦ θανάτου του, καὶ κηρύττουσαν τὸν Γεράσιμον γενικὸν κληρονόμον του, ἀπήτησε νὰ τῷ παραδοθῇ ἐπὶ ἀποδείξει ἡ ποσότης αὕτη, εἰς ὃ προθύμως συνήνεσαν οἱ ὑπηρεταὶ τῆς δικαιοσύνης.

Μετὰ τὰ σκεύη ἐξέτασεν ὁ ἀστυνόμος ἐν πρὸς ἐν τὰ παράθυρα· ὅλα ἦσαν κλειστά, καὶ ἄνευ ῥήξεως, ἥς οὐδὲν ἵχνος ἐφαίνετο, ἦτον ἀδύνατον ν' ἀνοιχθῶσιν ἔξωθεν. Αἱ θύραι ἦσαν ἐπίσης ἀνέπαφοι.

— Παράδοξον! εἶπεν ὁ ἀνακριτής. Ὅτι ὁ κόμης ἐδολοφονήθη, φαίνεται βέβαιον. Οἱ λησταὶ ὅμως δὲν ἀφήνουν χίλια δίστηλα εἰς τὰ συρτάρια, οὔτε εἰσέρχονται ἀπὸ τὰς τρύπας τῶν κλειθρῶν. Δὲν εἶναι ἀλήθεια, σινιὸρ Τάπα;

— Σικοῦρο, σικοῦρο! ἔλεγεν ὁ συμβολαιογράφος, ἐνῷ ἀπέματτε τὸν ἰδρωτὰ ἀπὸ τὸ μέτωπόν του.

— Καὶ κατοικεῖ κἀνεὶς ἄλλος εἰς τὴν περιοχὴν αὐτῆς τῆς οἰκίας; ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτής τὸν ὑπηρετήν.

— Κἀνεὶς, ἀπεκρίθη αὐτὸς, ἐκτὸς τοῦ Κ. Ροδίνου, γραμματέως τοῦ μακαρίτου, καὶ ἐμοῦ.

— Καὶ κλείετε καθ' ἐσπέραν τὰς θύρας; ἐπρόσθεσεν ὁ ἀστυνόμος.

— Μάλιστα, καθ' ἐσπέραν.

— Ἐνθυμεῖται ἂν τὰς ἐκλείσας χθές;

— Ἐνθυμοῦμαι ὅτι τὰς ἐκλείσα καὶ χθές καθὼς πάντοτε.

— Καὶ σήμερον τὸ πρωὶ ὅταν ἐξύπνησας, ἐπανέλαβεν ὁ ἀστυνόμος, τὰς εὔρες κλειστάς;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Νικολὸς, τὰς εὔρον ἀναικτάς. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Κύριος Ροδίνης ἔχει ἀντικλείδιον, καὶ χθὲς ἐπέστρεψεν ἐξώρας τὴν νύκτα, δὲν ὑπώπτευσά παντελῶς, καὶ ἐνόμισα ὅτι ἐκεῖνος ἐλησμόνησε νὰ τὰς κλείσῃ.

— Ἀ! ὁ σινιὸρ Ροδίνης ἔχει ἀντικλείδι! εἶπεν ὁ Τάπας, καὶ διὰ μιᾶς ἐχρωματίσθησαν ἐρυθρὰ τὰ μέχρι τοῦδε κάτωχρα χεῖλη του, καὶ εἰς τοὺς ὀρθαλμούς του ἀνέλαμψεν ἀστραπὴ αἰφνηδία ἄλλ' ἀόρατος, διότι τὴν ἀπερρόρησεν ὁ ὕελος τῶν διόπτρων του.

— Ἀς ἔλθῃ ὁ Κ. Ροδίνης, εἶπεν ὁ ἀνακριτής· δύναται νὰ μᾶς φωτίσῃ εἰς τὰς ἐρεῦνας μας.

— Ὁ Κ. Ροδίνης δὲν εἶν' ἐδῶ, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Κέρκυραν, ἀπεκρίθη ὁ Νικολὸς.

— Κόμει! χθὲς ἐπέστρεψεν ξώρας τὴν νύκτα, καὶ σήμερ' ἀνεχώρησε βουρὸν ὥρα! πὲρ δὶο σάντῶ! εἶπεν ὁ Τάπας, ὁμιλῶν καθ' ἑαυτὸν, καὶ ὑψώσας τὰ δίοπτρα εἰς τὸ μέτωπον, ἐγύμνωσε τὸ βλέμμα του, ἐκφράζον ἐκπληξιν.

— Ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Κέρκυραν! ἐπανέλαβεν ὁ ἀνακριτής. Καὶ τί ὥρα ἦτον ὅταν ἐπέστρεψε χθὲς ὁ Ροδίνης;

— Κύριοι, εἶπεν ὁ Νικολὸς ἐντρομος, δὲν ὑποπτεύετε τὸν σινιὸρ Ροδίνην βέβαια ὡς ρονέα τοῦ κόμητος!

— Κάρο μία, ὑπέλαβεν ὁ συμβολαιογράφος· ὁ Ροδίνης εἶναι νέος χρυσός. Τὸν ἀγαπῶ σὰν τὰ μάτια μου· ὅμως ὅλ' οἱ ἄνθρωποι εἶναι παιδιὰ τοῦ Ἀδάμ, καὶ ὁ πειρασμός ἔχει πολλὰ παγίδια ἀκόμῃ. Ἐπειτα, ἀμίχο, εἰς μίαν ὑπόθεσιν τόσο ἱμπορτάντε, ἡ δικαιο-

σύνη πρέπει νὰ ἐξετάξῃ, καὶ χαρὰ εἰς ἐκεῖνον ποῦ εἶναι ἀθῶος.

— Καλὰ σὲ λέγει, ἐπρόσθεσε μεθ' ἡμερότητας ὁ ἀνακριτὴς. Τὸ χρέος μας εἶναι νὰ ἐξετάσωμεν ὅλας τὰς περιστάσεις. Τοῦτο μάλιστα συμφέρει εἰς τοὺς ἀθῶους, διότι ἀποδεικνύει τὴν ἀθωότητά των ὥστε σὲ παρακκλῶ ν' ἀποκριθῇς. Ποίαν ὥραν ἐπέστρεψε χθὲς ὁ Ῥοδίνης;

— Δὲν ἤξεύρω καλὰ, ἢ μεσάνυχτα ἢ καὶ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἀπεκρίθη ὁ ὑπηρέτης.

— Τότε δὰ σικοῦρο, εἶπεν ὁ Τάπας ὡς σκέψιν ἦτις τὸν διέφευγεν, ὁ σιὸρ Νικολὸς ἐκοιμοῦταν.

— Εἶδες τὸν Ῥοδίνην ὅταν ἦλθεν; ἐρώτησεν ὁ δικαστής.

— Ὁχι· τὸν ἤκουσα. Τὸ βῆμά του μ' ἐξύπνησεν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀπεκοιμήθην πάλιν.

— Καὶ δὲν ἤκουσας ἄλλην χάμμίαν ταραχήν;

— Ἦκουσα τὸν σιὸρ Ῥοδίνην ὅτι διευθύνθη πρὸς τὸν κοιτῶνά του· ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐμβῇ, ἐπέστρεψε, καὶ ἐμβῆκεν εἰς τοῦ κόμητος. Ἐκεῖ ἤκουσα ὅτι ὠμίλουν οἱ δύο, καὶ τότε ἀπεκοιμήθην.

Ὁ Τάπας ἐρρίψε βλέμμα ἐκφραστικὸν πρὸς τὸν ἀνακριτὴν καὶ τὸν ἀστυνόμον.

— Καὶ τὸ πρωῒ, εἶπεν, ὅταν ἐφυγεν, ἐζοῦσε βέβαια ἀκόμα ὁ κόντες.

— Δὲν ἤξεύρω, ἀλλὰ δὲν τὸ πιστεύω, ἀπήντησεν ὁ Νικολός, νέα δάκρυα χύνων.

— Πῶς; καὶ ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃ; ἐρώτησε πάλιν ὁ συμβολαιογράφος, ὅστις παρασυρόμενος ἀπὸ πῆν περιέργειάν του καὶ ἀπὸ τὴν φιλίαν του ἀναμοιβόλως πρὸς τὸν ἀποθανόντα, εἶχε σχεδὸν λησμονῆται ὅτι δὲν ἀνῆκεν εἰς αὐτὸν τὸ δικαίωμα τῆς ἀνακρίσεως, ἐν ᾧ ὁ ἀνακριτὴς, γνωρίζων τὴν μεγάλην του ἱκανότητα, τῷ παρεχώρει αὐτὸ εὐχαρίστως.

— Χωρὶς νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃ, ἀπεκρίθη ὁ Νικολός. Μοὶ εἶπεν ὅτι τῷ εἶχεν ἀφήσει ὑγίαν ἀφ' ἐσπέρας, διότι ἐδιάζετο, καὶ τὸ πρωῒ δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἐξυπνήσῃ.

Ὁ ἀνακριτὴς ἠτένισε τὸν ἀστυνόμον μὲ παράδοξον βλέμμα, καὶ ἀμφότεροι ἐκίνησαν τὴν κεφαλὴν των.

— Ὑποπτο, βεβαμέντε, εἶπεν ὁ Τάπας, ὡς ἐξηγῶν τὴν ιδέαν τῶν ὑπαλλήλων. Δὲν μοῦ χωρεῖ ὅμως εἰς τὸν νοῦν διὰ τὸν Ῥοδίνην. Τί αἰτίαν εἶχε, τί ἰντερέσο γιὰ νὰ τὸ κάμῃ, ἀφ' οὗ καὶ τίποτε δὲν ἐπῆρε. Ζωντανὸς ὁ κόντες τὸν ἔτρεφε· πεθαμένον μὴ γὰρ ἔχει νὰ τὸν κληρονομήσῃ;

Καὶ λέγων τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, κατεβίβασε τὰ δισπρά του.

— Ὅπωςδὴποτε, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς, ὁ Ῥοδίνης πρέπει νὰ ἔλθῃ. Τότε ἴσως πρὸς τοῖς ἄλλοις εὐκρινισθῶσι καὶ αἱ αἰτίαι.

Μετὰ ταῦτα δ' ἡ ἀστυνομία ἔδωκε τὴν ἀδειαν τῆς κηδείας, ἥτις ἐγίνε δημοτελεστάτη. Τὴν δ' ἐπαύριον ὁ Τάπας παρουσίασεν εἰς τὴν ἐπικύρῳσιν τοῦ δικαστηρίου τὴν διαθήκην τοῦ κόμητος, καὶ πέμπων αὐτὴν πρὸς τὸν Γεράσιμον, τῷ ἐγράψε·

— Κακαῖς, θλιβεραῖς νοδιταῖς, σιὸρ κόντες. Ὁ κάρος τζίος σ' ἀφῆκε χρόνους. Λάβε τὴν διαθήκην σου, πόβερο ἀμῖκο, καὶ μὴν ἀποθάνῃς καὶ σὺ ἀπὸ τὴν λύπῃ σου. Μὴν ἐλθῇς διὰ κάμποσον καιρὸν εἰς τὸ Ἀργοστόλι, ὅπου ὅλα θὰ σὲ φανοῦν μῦθρα καὶ σκοτεινά· μείνε αὐτοῦ ποῦ εἶσαι, εἶναι καλλήτερο· ἢ ζήτησε κοντολατζιόνε εἰς τὰ ταξείδια, ὥς νὰ περάτῃ . . . ἢ λύπη σου.

Ε.

Ὁ Ῥοδίνης λιπὸν ἀπέπλευσε πρὸς Κέρκυραν, καὶ ἐπειδὴ ὁ αἰμὸς ἦτον σπανιότης τότε ἀκόμη, καὶ ὑπηρέτης τῶν πλουσιωτέρων μόνων ἐθνῶν, ἀπῆλθε διὰ πλοίου ἱστιοφόρου. Ἡ ἀνυπομονησίς του ἦτο μεγάλη, ἀλλὰ τὰ στοιχεῖα ἀδιαφοροῦσι διὰ τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀνυπομονησίαν· ἐπομένως διήρκεσεν ὁ διάπλους του τέσσαρας ἡμέρας, αἵτινες τῷ ἐράνησαν τότε μᾶλλον τέσσαρα ἡμέρας, καθ' ὅσον ἤξευρεν ὅτι τῷ ἐχρειάζοντο τοῦλάχιστον ἄλλαι πόσαι διὰ τὴν ἐπιστροφήν. Εἶναι περιττὸν νὰ περιγράψωμεν τὴν συνέντευξίν του μετὰ τῆς μητρὸς του. Μετὰ μίαν ὥραν τῇ εἶχε διηγηθῇ τὴν εὐτυχίαν του, εἶχε λάβει τὴν συγκατάθεσιν μετὰ τῆς εὐχῆς τῆς, τῇ ἐδείξε τὴν διαθήκην δι' ἧς ὁ κόμης ἀφῆκεν ἀτομικῶς εἰς αὐτὴν τετρακισχίλια δίστηλα, καὶ ἀφ' οὗ ἤκουσεν ὅλας τὰς εὐλογίας ὅσας ἡ εὐγνωμοσύνη τῇ ἐνέπνεε πρὸς τὸν ἐνάρετον γέροντα, ἐστρεφεν ἤδη τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν λιμένα, ἀντιπαλαίων κατὰ τῆς ἐπιμόνου προσκλήσεως τῆς ὅπως μείνῃ τοῦλάχιστον μίαν ἢ δύο ἡμέρας πλησίον τῆς. Συνήγορον ἔχουσα τὴν υἱίκην τοῦ Ῥοδίνη στοργῇ, εἶχεν ἤδη κερδίσει ἐπ' αὐτοῦ τινὰς ὥρας, καὶ τὸν ἐπεισε νὰ περιμείνῃ τὸ γεῦμα, εἰς τὴν τράπεζαν δὲ διεπραγματεύετο περὶ τῆς νυκτὸς, καὶ ὁ Ῥοδίνης ἐπλησίαζε νὰ ἐνδώτῃ εἰς τὴν θυσίαν καὶ ἄλλων τινῶν ὥρων διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, ὅταν ὁ ὑπηρέτης τῷ ἐπέδωκεν ἐπιστολὴν φέρουσαν σφραγίδα ἐπίσημον.

— Τίς τὴν ἔφερεν; ἐρώτησεν ὁ Ῥοδίνης.

— Τρεῖς κοντεστάβιλοι τῆς ἀστυνομίας, ἀπεκρίθη ὁ ὑπηρέτης, καὶ περιμένουν εἰς τὴν αὐλήν.

Ὁ Ῥοδίνης ἠνέωξε τὴν ἐπιστολὴν, καὶ προφανῶς ἐταράχθη.

— Ἰδοῦ, μητερ, εἶπε μειδιών, ἀλλὰ μὲ ἡλλοιωμένην φωνήν, ἔχω σύμμαχον ἐναντίον σας.

— Ποῖον σύμμαχον;

— Τὴν ἀστυνομίαν τῆς Κεφαλληνίας. Μὲ προσκαλεῖ νὰ ἐπιστρέψω ἀνυπερθέτως.

— Πῶς; μόλις ἐρθασας. Τί δηλοῖ τοῦτο; Καὶ ἂν δὲ θελήσῃς νὰ ὑπάγῃς ἀπόψε, καὶ μείνῃς ὡς αὔριον. . .

— Οἱ κλητῆρες εἶναι διατεταγμένοι νὰ μὲ φέρουν χωρὶς νὰ θέλω.

— Ἀλλὰ τί εἶναι τοῦτο; ὦ θεέ μου! Τί τρέχει; ἔκραξεν ἡ φιλόστοργος μήτηρ. Ἡ ἀστυνομία νὰ σὲ συλλάβῃ. . . τί εἶναι τοῦτο;

— Τί δηλοῖ, οὐδ' ἐγὼ ἐννοῶ, ἀπεκρίθη ὁ Ῥοδίνης· ἀλλ' ἡσύχασε μητερ, τίποτε σπουδαῖον δὲν εἴμπορεῖ νὰ ᾔται. Ἀς κράξωμεν τοὺς κλητῆρας.

Ἐκ τῶν κλητῆρων ὁ εἷς, ὅστις εἶχε σταλῆ ἐκ Κεραλληνίας ὡς κομιστῆς καὶ ἐκτελεστῆς τῆς διαταγῆς, προχώρησε πρὸς τὸν Ῥοδίνην μὲ βῆμα διατάζον, ἐν ᾧ οἱ δύο ἄλλοι, δοθέντες εἰς αὐτὸν ὡς βοηθοὶ παρὰ τῆς κεντρικῆς ἀστυνομίας Κερκύρας, ἔμειναν παρὰ τὴν θύραν ὡς διὰ νὰ τὴν φυλάξωσι.

— Λοικὸν σιὸς Τζανέτο, ἐρώτησεν ὁ Ῥοδίνης μὲ προσκαλοῦν νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν Κεραλληνίαν; Ἡξεύρεις, ἢ ἔχεις τὴν ἀδειαν νὰ μὲ εἰπῇ; τί εἶναι;

Ὁ Κλητῆρ ἐφαίνετο τεταραγμένος.

— Αὐθέντα, εἶπεν, ὁ κόμης Ναννέτος ἀπέθανε καὶ . . . εἶναι ὑποψία ὅτι ἐδολοφονήθη. Ἡ ἀστυνομία ἀνακρίνει, καὶ σὰς προσκαλεῖ ὡς . . . μάρτυρα.

Ἡ ἐξηγήσις αὕτη διάφορον ἀπετέλεσεν ἐντύπωσιν ἐπὶ τῆς μητρὸς καὶ ἐπὶ τοῦ υἱοῦ, διότι τῆς μὲν διεσκέδασε τοὺς ρόδους, ἐπὶ τοῦ δὲ ἐνέσχυεν ὡς κεραυνός.

— Ὁ κόμης! . . . ἀπέθανεν! . . . ἐδολοφονήθη . . . ὦ θεέ μου! ἀνέκραξε, γενόμενος ὠχρὸς ὡς τὸν τοῖχον, καὶ ἔπεσε καταβεβλημένος ὑπὸ τῆς θλίψεως εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς του. Οἱ δὲ κλητῆρες ἀντήλλαξαν συνεννοήσεως βλέμμα.

— Μετὰ ταῦτα ὁ Ῥοδίνης ἀποχαιρετήσας τὴν μητέρα του,

— Ἀς ὑπάγωμεν, κύριοι, εἶπε πρὸς τοὺς κλητῆρας. Ἡ εὐτυχία καὶ ὁ πόθος ἐδύνατο ἴσως νὰ περιμείνῃ. Τὸ πένθιμον καθήκων ὅμως δὲν περιμένει.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἀνεχώρουν ἐπὶ τοῦ πλοίου τῆς ἀστυνομίας, καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας κατέπλεον εἰς Ἀργοςτόλιον.

Ὁ Ῥοδίνης, ἅμα ἀποβάς, ἠθέλησε νὰ εἴθῃ πρὸς τὸν τάφον τοῦ εὐεργέτου του, καὶ νὰ τῷ προσφέρει τὴν σπονδὴν τῶν δικτύων του. Ἀλλ' οἱ κλητῆρες τῷ εἶπον ὅτι ἔχουσι διαταγὴν νὰ τὸν ὁδηγήσωσι κατ' εὐθείαν εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ἀκολουθήσας ἐπομένως αὐτοὺς, παρουσιάσθη εἰς τὸν ἀστυνόμον, καὶ ἐζήτησε τὴν ἀδειαν νὰ ἀπέλθῃ. Ἀλλ' ὁ ἀστυνόμος τῷ εἶπεν ὅτι διαταγὴν ἔχει νὰ τὸν κρατήσῃ, καὶ τὸν παρέδωκεν εἰς τὸν δεσμοφύλακα· ὁ δὲ δεσμοφύλαξ τῷ εἶπεν ὅτι ἔχει διαταγὴν νὰ μὴ τὸν ἀφήσῃ νὰ κοινωνήσῃ μετ' οὐδενός, καὶ τὸν κατέκλεισεν εἰς μεμονωμένην εἵρκτην.

Ὁ Ῥοδίνης ἐνόμιζεν ὅτι ὄνειροπολεῖ, οὐδ' ἐδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τί τῷ συμβαίνει; καὶ ἐνίοτε μὲν ὑπόπτευεν ὅτι ἡ κυβέρνησις, ἰχνηλατοῦσα συνωμοσίαν τινὰ, ἄωρον προῖον τοῦ ὑπερχειλοῦς ἐνθουσιασμοῦ τῶν ἐν ταῖς νήσοις συμπατριωτῶν μας κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, συνέλαβε καὶ αὐτὸν ἐπὶ τινὶ ὑποψίᾳ ἀνυπερστάτῳ, ἄλλοτε ὅτι ἐκρατήθη ἴσως ἀντ' ἄλλου κατὰ λάθος τῆς ἀστυνομίας, καὶ δι' ὅλης νυκτὸς μετέβαινεν ἀπὸ συμπερασμοῦ εἰς συμπερασμόν· ἀλλ' ἀπέπνιγε τὴν περὶ ἑαυτοῦ μέριμναν ἡ θλίψις του διὰ τὸν θάνατον τοῦ εὐεργέτου του, τοῦ ἄλλου πατρὸς του.

Τὴν ἐπαύριον, ἅμα ἀπὸ πρωῒας, ἐκομίσθη εἰς τὸ δικαστήριον, πρὸς μεγίστην χαρὰν του, διότι ἡ ἀνάκρισις ἔμιλλε νὰ τῷ ἐξηγήσῃ τὴν θέσιν του. Ἰδοὺ περίπου ὁ τυπικὸς διάλογος τῆς ἀνακρίσεως.

— Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Ἀθανάσιος Ῥοδίνης.

— Ποία ἡ πατρίς σου;

— Κέρκυρα.

— Πόσον ἐτῶν εἶσαι;

— Εἰκοσιτεσσάρων.

— Ποῖον τὸ ἐπάγγελμά σου;

— Γραμματεὺς τοῦ κόμητος Ναννέτου.

— Ποῦ ἔμαθες τὸν θάνατον τοῦ κόμητος;

— Εἰς τὴν Κέρκυραν, ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς φύλακας οἵτινες μ' ἔφεραν.

— Πότε ἀνεχώρησας διὰ Κέρκυραν;

— Τὴν δεκάτην τοῦ ἐνεστῶτος μηνός.

— Ποίαν ὥραν;

— Τὴν πέμπτην τῆς πρωίας.

— Πῶς ἀφῆκες τὸν κόμητα Ναννέτον ὅταν ἀνεχώρησας;

— Κοιμώμενον.

— Πῶς τὸ ἤξεύρεις ὅτι ἐκοιμήτο;

— Μοὶ τὸ εἶπεν ὁ ὑπηρετὴς του.

— Καὶ δὲν ἐμβῆκες νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃς;

— Ὅχι, διὰ νὰ μὴ ταραξῶ τὸν ὕπνον του.

— Παράδοξον φαίνεται, ὅταν, ὡς εἶναι γνωστὸν, εἶχες τόσῃν οἰκειότητα πρὸς τὸν κόμητα, νὰ μὴ θελήσῃς νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃς πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς σου.

— Τὸν εἶχον ἀποχαιρετήσῃ ἐφ' ἐσπέρας, ἤξεύρων ὅτι θ' ἀναχωρήσω πολὺ πρωί.

— Ἀφ' ἐσπέρας εἶχες ἐξέλθει τῆς οἰκίας. Ποῦ ὑπῆγες καὶ ποίαν ὥραν ἐπέστρεψας;

— Ἠξήλθα, καὶ ὑπῆγα εἰς τοῦ συμβολαιογράφου Τάπα, ἐκεῖθεν εἰς τοῦ Κ. Βοράτου, μεθ' οὗ ἦλθον εἰς τοῦ κόμητος. Ἐπειτα δὲ μετὰ τοῦ Κ. Βοράτου πάλιν ὑπῆγα εἰς αὐτοῦ τὴν οἰκίαν, ὅπου καὶ ἔμεινα μέχρι τῆς πρώτης μετὰ τὸ μεσονύκτιον, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπέστρεψα.

— Ἐπιστρέψας εἰς τὴν οἰκίαν, ποῦ διευθύνθη καὶ τί ἐπραξας;

— Εἰς τὸν κοιτῶνά μου, καὶ συσκευάσας τὰ διὰ τὴν ὁδοπορίαν μου, ἐκοιμήθην.

— Ὅταν ἐπέστρεψας εἰς τὴν οἰκίαν, ἦτον ἡ ἔξω θύρα κλειστή;

— Τὴν εὗρον ἀνοιχτήν, καὶ ἐνόμισα ὅτι ὁ ὑπηρετὴς τὴν ἀφῆκε διὰ τινὰ αἰτίαν.

— Ἔχεις κλειδίον τῆς θύρας ἐκείνης;

— Ἔχω.

Μετὰ ταῦτα ὁ δικαστὴς ἐκάλεσε τὸν Τάπα, ὅστις ὡμολόγησεν ὅτι μετὰ μεσημβρίαν τῆς ἐνάτης τοῦ μηνός τῷ ὄντι ὁ Ῥοδίνης ἦλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν του, ὅτι ἐνώπιον διαφόρων πελατῶν του τῷ ἐζήτησε νὰ τῷ προμηθεύσῃ δάνειον χιλίων διστήλων, εἰπὼν ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θέλει ἔχει πόθεν νὰ τὸ ἀποδώσῃ· ὅτι δὲ ἐρωτηθεὶς ἐπιμανώτερον ὑπ' αὐτοῦ, τῷ εἶπεν ἰδιαίτερος ὅτι ὁ κόμης Ναννέτος τῷ ἀρῆκε δι' ἰδιογράφου διαθήκης ὅλην τοῦ τὴν περιουσίαν. Ὁ Τάπας προσέθηκεν ὅτι δὲν ἠθέλησε νὰ προσχωρήσῃ περαιτέρω εἰς τὴν δικπραγμάτευσιν τοῦ δανείου, ὑποπτεύσας τινὰ ἀπάτην, διότι ἤξευρεν ὅτι πρὸ ἐνὸς μηνός ὁ Κόμης Ναν-

νίτος είχε διαθέσει τὰ ἑαυτοῦ διὰ συμβολαιογραφικῆς διαθήκης ὑπὲρ τοῦ ἀνεψιῦ του, καὶ ὅτι ἂν ἔκτοτε ἤθελε νὰ μεταβάλῃ ἢ τὸ ὅλον ἢ μέρος αὐτῆς, ἔπρεπε κατὰ τὴν τάξιν, καὶ καθ' ἑν ἄρθρον τῆς διαθήκης του, νὰ πράξῃ τοῦτο διὰ προσθέτου διατάξεως εἰς τὸ αὐτὸ ἔγγραφο.

Ἡ καταθέσις αὐτῇ ἰφάνη λίαν ὑπευδαία εἰς τὸν ἀνακριτὴν.

Μετὰ τὸν Τάπαν προσκληθέντες οἱ πελῆται του, οἱ παρευρεθέντες κατὰ τὴν θῆν εἰς τὸ γραφεῖόν του, κατέθεσαν ὅλοι ὁμοίως ἐπιῆκουσαν τὸν Ῥοδίνην ζητοῦντα τὸ δάνειον, καὶ λέγοντα ὅτι θέλει ἔχει κτήματα ἀρκετὰ νὰ ἐξασφαλίσωσι δεκάκις τὰ χίλια δίστηλα.

Ὁ Βοράτης προσκληθεὶς μετ' αὐτοὺς, ἐπεκύρωσεν ὅτι τὴν ἐσπέραν τῆς ἐννάτης ὁ Ῥοδίνης ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ τὸν συνώδευσε μετὰ τῆς θυγατρὸς του εἰς τοῦ κόμητος, καὶ ἐξετασθεὶς διηγήθη πῶς κατὰ προτροπὴν τοῦ κόμητος ἠρραβώνισε τὴν Ἀγγελικὴν μετὰ τοῦ Ῥοδίνου.

— Μὲ συγχωρεῖτε ἂν φαίνομαι ἐπεμβαίνων εἰς τὰς οἰκιακὰς σας σχέσεις, εἶπεν ἡπίως ὁ δικαστής. Πιστεῦσατε ὅτι περιορίζομαι ἀκριβῶς εἰς ὅσα μόνον δύνανται νὰ μὲ φωτίσωσιν εἰς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας. Ὁ Ῥοδίνης εἶναι πτωχός. Ὁ Κόμης Ναννέτος δὲν σᾶς τὸ εἶπεν ὅταν σᾶς τὸν ἐπρότεινεν ὡς γραμβρὸν;

— Ὁ Κόμης μοὶ εἶπεν ὅτι ἂν πλοῦτον ὁ Ῥοδίνης δὲν ἔχῃ, ἔχει ὅμως τὴν φέρουσαν τὸν πλοῦτον ἱκανότητα μετὰ τῆς τιμιότητος.

— Ἀφ' ἐσπέρας λοιπὸν τοῦ θανάτου του, εἶπεν ἐπιμένων ὁ δικαστής, ὁ κόμης δὲν σᾶς εἶπεν ὅτι ἀφήνει κληρονόμον του τὸν Ῥοδίνην;

— Κληρονόμον του τὸν Ῥοδίνην! ἀνέκραξεν ὁ Βοράτης· ὄχι! τοῦτο δὲν τὸ εἶπε. Τοῦτο εἶναι διαβολὴ κατὰ τοῦ Ῥοδίνου.

— Καὶ ἀπὸ τοῦ κόμητος ἀνεχωρήσατε ὁμοῦ μετὰ τοῦ Ῥοδίνου τὴν ἐσπέραν ἐκείνην; ἐρώτησε πάλιν ὁ δικαστής.

— Μάλιστα.

— Καὶ ποίαν ὥραν ἀνεχώρησεν ὁ Ῥοδίνης ἀπὸ τὴν οἰκίαν σας;

— Εἰς τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Ἐπειτα ἐξετασθεὶς ὁ Νικολός, ἐπανελάβεν ἀπαρᾶ λᾶκτως ὅσα καὶ εἰς τὴν πρώτην ἀνάκρισιν εἶχεν εἰπεῖ, ἐπιμένων πάντοτε ὅτι ἀφ' οὗ ὁ Ῥοδίνης ἐπέστρεψε τὴν νύκτα εἰς τὴν οἰκίαν, εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ κόμητος, καὶ ὅτι ἐκεῖθεν ἤκούετο συνομιλῶν μετὰ τοῦ γέροντος. Ἐρωτηθεὶς ἂν ἤξευρεν ὅτι ὁ κόμης ἀφῆκε κληρονόμον του τὸν Ῥοδίνην, ἀπεκρίθη ὅτι ποτὲ δὲν ἤκουσε τί περὶ τούτου.

Μετ' αὐτὸν ὁ δικαστής μετεκάλεσε τὴν Ῥοδίνην ἐκ νέου.

— Τὴν ἐννάτην τοῦ μηνός, τῷ εἶπεν, ἐπρωτεῖνατε εἰς τὸν συμβολαιογράφον νὰ σᾶς διαπραγματευθῇ δάνειον χιλίων διστήλων. Ἡμπορεῖτε νὰ μᾶς ἐξηγήσητε ποίαν ἀνάγκην εἶχατε τῆς ποσότητος ταύτης;

Καὶ βλέπων ὅτι ὁ Ῥοδίνης ἐδίσταζε ν' ἀποκριθῇ,

— Ἐνθυμεῖσθε, ἐπρόσθεσεν, ὅτι ὑπεσχέθητε καὶ ὅτι μᾶς ὀφείλετε ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

— Ἄν τὸ δικαστήριον, εἶπεν ὁ Ῥοδίνης, ἔχῃ ἀνάγκην πρὸς φωτισμὸν του νὰ εἰσδύσῃ καὶ εἰς τοῦ ἰδιωτικοῦ μου βίου τὸ ἄδυτον, καὶ τοι λυπούμενος δι' αὐτό, θέλω ὁμοίως τῷ τὸ ἀποκαλύψει προθύμως. Ἐξήτησα τῷ ὄντι τὸ δάνειον, ἀλλ' ὄχι ὀριστικῶς. Ἐπρόκειτο νὰ ζητηθῇ ὑπὲρ ἐμοῦ ἡ χεὶρ τῆς Κ. Ἀγγελικῆς Βοράτου. Μόνον ἂν ἡ πρότασις ἐγίνετο δεκτὴ εἶχον ἀνάγκην αὐτοῦ.

— Ἀλλὰ εἶπατε εἰς τὸν συμβολαιογράφον ὅτι δύνασθε νὰ ἐξασφαλίσῃτε τοὺς δανειστὰς σας διὰ κτημάτων δεκαπλασίας ἀξίας. Κτήματα δὲν ἔχετε εἰς τὴν Κεφαλληνίαν. Ποία ἦτον ἡ ἰδέα σας;

— Κτήματα τῷ ὄντι δὲν εἶχον, ἀπεκρίθη ὁ ἐξεταζόμενος. Ἀλλ' ὁ κόμης Ναννέτος μοὶ ἀφῆκε τὰ ἐδικὰ του. Ἰδοὺ διατὶ ἐζήτησαν δάνειον, διότι ἐπὶ τῆς ζωῆς τοῦ εὐεργέτου μου δὲν ἐδυνάμην, δὲν ἤθελον καὶ, νὰ ἐγγίσω τὴν περιουσίαν του.

— Ὁ Κόμης Ναννέτος σᾶς ἀφῆκε λοιπὸν κληρονόμον του. Ἀλλὰ δὲν ἔχει τὸν ἀνεψιὸν του; πῶς;

— Δὲν ἀνήκει εἰς ἐμὲ, εἶπεν ὁ Ῥοδίνης, ἀποφύγων ν' ἀποκριθῇ εἰς ὅ,τι ἠνέττετο ἡ ἐρώτησις, νὰ κρίνω τοὺς λόγους δι' οὓς ὁ κόμης ἀφῆκεν εἰς ἄλλον καὶ οὐχί εἰς τὸν ἀνεψιὸν του τὴν κληρονομίαν του.

— Καὶ ἀφῆκε διαθήκην δι' ἧς σᾶς καθιστᾷ κληρονόμον του;

— Μάλιστα.

— Πρέπει νὰ τὴν καταθέσῃτε εἰς τὸ δικαστήριον. Ὁ Ῥοδίνης τὴν ἐξήγαγεν ἀπὸ τὸν κόλπον του, καὶ τὴν παρέδωκεν εἰς τὸν ἀνακριτὴν, ὅστις τὴν ἀνέγνω μετὰ πολλῆς προσοχῆς.

— Ἡ ὑπογραφή εἶναι τοῦ κόμητος; ἐρώτησε τέλος.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἀταράχως ὁ Ῥοδίνης.

— Ἀλλὰ τὸ γράψιμον αὐτῆς δὲν ἰμοιάζει μὲ τὸ τοῦ ἐγγράφου.

— Δὲν ἰμοιάζει βεβαίως, ἀπήντησεν αὐτός, διότι τὸ ἔγγραφο δὲν εἶναι γεγραμμένον διὰ χειρὸς του.

— Ἀ! ἀλλὰ διὰ τίνος χειρὸς; ἐρώτησεν ὑπόπτως ὁ ἀνακριτής.

— Διὰ τῆς ἐδικῆς μου.

— Πῶς τοῦτο; διὰ τῆς ἐδικῆς σας;

— Ναί, ἀπεκρίθη ἀφελῶς ὁ Ῥοδίνης. Μὲ ὑπηγόρευε καὶ ἔγραφο.

— Ἀ! σᾶς ὑπηγόρευε, κύριε Ῥοδίνη, κ' ἐγράφετε, εἶπεν ὁ δικαστής, προσηλῶν εἰς τὸν ἀνακρινόμενον δξύτατα βλέμματα. Καὶ πότε σᾶς ὑπηγόρευσε καὶ ἐγράψατε τὴν διαθήκην, δὲν μοὶ λέγετε;

— Τὴν ἐννάτην τοῦ μηνός, περὶ τὴν μεσημβρίαν.

— Ἀ! τὴν ἐννάτην; παρετήρησεν εἰρωνικῶς ὁ δικαστής. Τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς ζωῆς του. Εὐτυχία, Κύριε Ῥοδίνη, ὅτι δὲν περιέμεινε μέχρι τῆς δεκάτης.

Ὁ Ῥοδίνης ἔφερε τὸ χειρόμακτρον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του..

— Περιμείνατε διὰ τὴν τραγικὴν ἐπίδειξιν τὴν δικάσιμον ἡμέραν, εἶπε μὲ πικρίαν ὁ δικαστής. Τότε ἡμπορεῖ νὰ ἔχῃ τι ἀποτέλεσμα. Κατὰ τὸ παρὸν ἐπιστρέψατε εἰς τὴν εἰρήκην.

(Ἀκολουθεῖ).